

*(Ó istenem, tedd, hogy hazatérjen,
ó istenem, tedd, hogy hazatérjen,
ó istenem, tedd, hogy hazatérjen,
tedd, istenem, tedd meg, mi az teneked?)*

*Itt állok, térdet hajtok a puszta homokján,
már tizezerszer elmormolta imámat,
és úgy érzem, cserben hagy a józan ész is,
egyre kuszább, homályosabb a szavam.*

*Kedvesem, kicsi lányom, én jegyesem te,
(de épp önelküle nem tudok élni),
ünnepem és gyötrelmem, szép bűnös angyal,
(de senki nem kell más nekem, épp az az egy).*

*magam-formálta lény, káprázat, fata morgana,
(ó istenem, tedd, hogy hazatérjen)
kékcinke vad pusztám feneketlen egében
(tedd, istenem, tedd meg, mi az teneked?)*

LIA SZTURUA

Párhuzamok

*Fékcsikorgással rémít meg az utca.
Tegnap még párás erdő volt a helyén,
teli kígyók és villámok veszedelmével,
hol körmét törve a sziklán,
harcban a létért,
az erős farkas a gyöngét
marcangolta, mikor
telihold pora hullt
a szironyhó tetejére.
Sas zuhant a galambra,
s fehér melléből kiszivta a vért.
Közben egyik sem mentegetőzött:
azért áldoztuk fel
a legbölcsebbet, a legtisztábbat,
hogy az irgalomban a hit ki ne vesszen;
vagy amikor felragyogott a nap
s a szőrös test mélyén
sűrült a kívánság méze,
szerették egymást és sokasodtak
hűségeskü nélkül is
és a lankadó vágy végén
birsalma-sárga hűtlenséget
nem gyanítottak,
sem tövist, mely felszegezi szívünkre
vetélytársunk arcát,*

*mely ifjabb s szebb a miénknél...
Most a városban
közöttünk csak szavak élnek:
az állat szó, az isten szó,
a szerelem szó,
s mákonytól részegülve
már nem is veszem észre
a fegyverként reámszögezett
fékcsikorgást...
Nyugszik a nap,
de már nincs hozzá semmi közöm.
Kihűnyó fénye
a szakadék szélén nőtt almafáé.*

A páva

*Július van. Lábam alatt
vattás-puha aszfalt.
A hazulról követő szemrehányás
somalékvár vérével elegyül,
ragacsosan nyúlik utánam,
kötélként nyakamra fonódik,
és mint kutyát, húzna vissza, haza...
Egész testem érzi, elnehezült tarkóm,
gerincem szomorú függőlegese,
hogy utamon követ valaki.
Olyan hőség van, hogy megfordulni lusta vagyok.
Követőmnek hosszú, takaros
árnyéka van,
amikor dél közeleg,
a napfény bronzos cseppjei
szögként fúródnak minden ízületembe,
s keskeny szíja az önostorozásnak
itt sívít közelemben.
Ebben a hőségben irreális,
kimért léptekkel követ a férfi,
talán nem is tudunk megállni soha...
És egyszercsak meglátom az utca végén:
rozsdás bokor tövében egy páva áll.
Narancsszínű gyerekkorom kiáltó meglepetése
itt a városban, ezen a gyűrött napon?
Megtorpantam. Nyakamon
olvadt, foszlott a kötél,
s nem kiáltás-feltépte szájjal,
hanem ajkamat szépen kerekítve
mondtam ki a szót: „páva”!
Követőm meghökkent,
nem változott körülöttünk semmi,
megolvadt aszfalt és autók,
poros verebek, varjak,
mint gyümölcsük-vesztett fákon*

eleven gyümölcsök.
Egyszercsak megrezzen követőm, hahotázik,
ujjal mutogat rám s kiabál:
— Háborodott! Háborodott! Háborodott!
Már embergyűrűben állunk,
a szavak kegyetlenek, élesek...
Ha az emberek átlépnék
egyetlen ember egyenes gondolatát,
s meglátnák
a páva gyönyörű, idegen,
tisztá tüzét,
vagy elhinnék, hogy azt a tüzet
a varjak-tűzoltotta világban
meg lehet szerezni, akár olyan áron,
hogy májukat-szívüket tépik a csőrök...
De nem hitték.
A kötél, amely nyakamra fonódott,
hurokká szorul össze
a buzgó férfi kezében.

MARK SZERGEJEV

Éljünk egy kurta esztendőt akár

Éljünk egy kurta esztendőt akár,
— hosszabb időt jobb, hogyha nem remélünk —
éljünk egy kurta esztendői akár,
de páratlanul, óvatlanul éljünk.
Oda, hol az igazság a határ,
lendüljünk fel szívünkkel szárnylobogva.
Éljünk egy kurta esztendőt akár,
de úgy, mintha a legutolsó volna.
Milyen kicsiny lesz pletyka, bűn, szeszély,
milyen kedves lesz fűszál, eső, hangya,
hány üres héjat sodor el a szél,
s kicsillan a boldogság fényes magja.

Ketten

A FÉRFI (banálisan):

Szeretnék szellővé válni,
hogy ruhádat simogathassam,
elbújjak a könnyű redők közt,